

Sygn. akt III Kow.1248/16pr

POSTANOWIENIE

Dnia 23.11.2016r.

Sąd Okręgowy wS.Wydział III Penitencjarny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO wS.Witold Galewski

Protokolant sekretarz sądowy Izabela Tates

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w S. - Dariusza Iwanowicza po

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Zakładzie Karnym w C. wniosku **skazanego D. K. (K.) s. Z.** o udzielenie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności oraz po wysłuchaniu Prokuratora, który wnosił o nie uwzględnienie wniosku

na podstawie art.153§2kkw

oraz

art.153§1kkw w zw. z art.150§1 i 2kkw

p o s t a n o w i ł:

1. odmówić **skazanemu D. K. (K.) s. Z.** udzielenia przerwy w odbywaniu kary 2 lat 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Z.z dnia 15.12.2015r., sygn. akt II K 599/15;
2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych i obciążyć nimi Skarb Państwa;

UZASADNIENIE

Skazany D. K., w dniu 30.08.2016r. złożył wniosek o udzielenie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, uzasadniając go trudną sytuacją rodzinną oraz potrzebą zapewnienia najbliższemu pomocy materialnej. Jednocześnie dodał, że jest jedynym żywicielem rodziny, mającym na utrzymaniu konkubinę i dwoje małoletnich dzieci.

W swoim piśmie z dnia 30.10.2016r. skazany podniósł również zły stan swojego zdrowia i konieczność poddania się zabiegowi usunięcia guza prostaty, który utrudnia mu prawidłowe funkcjonowanie w tym poruszanie się.

Wniosek nie jest zasadny.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd penitencjarny podziela stanowisko wynikające z postanowienia z dnia 11 stycznia 2012 r. Sądu Apelacyjnego w Lublinie sygn. II AKzw 1397/11. Z którego wynika, że „Przerwa w wykonaniu kary pozbawienia wolności jest instytucją szczególną postępowania wykonawczego, stanowiącą wyjątek od zasady, w myśl której kara ta powinna być wykonywana w sposób ciągły, a więc przesłanki jej udzielania powinny być interpretowane ściśle. Wskazać bowiem trzeba, że pozbawienie człowieka wolności zawsze wywołuje pewne negatywne następstwa w jego życiu osobistym, zawodowym i rodzinnym. Sytuacja taka stanowi jednak naturalną konsekwencję izolacji więziennej. Ciężar gatunkowy ujemnych skutków osadzenia w zakładzie karnym musi więc być tego rodzaju, że w żaden inny sposób niż przez udzielenie przerwy w karze nie można im zaradzić”.

Z załączonego do akt niniejszej sprawy wywiadu środowiskowego z dnia 20.10.2016r. wynika, że sytuacja rodzinna skazanego jest w chwili obecnej stabilna, co pobyt jego na wolności, celem udzielania osobistej pomocy osobom najbliższym, czyni zbędnym.

Skazany, przed osadzeniem w zakładzie karnym zamieszkiwał w domu jednorodzinnym, położonym w N. D. (...), gm. Z., stanowiącym własność jego matki G. S.. Aktualnie, w lokalu tym zamieszkuje również konkubina skazanego K. G. (1), dwoje małoletnich dzieci, tj. K. G. (2) i M. G. oraz babcia skazanego F. S..

Jak ustalono, dom pod wyżej wskazanym adresem urządzony jest standardowo i wyposażony w niezbędny sprzęt gospodarstwa domowego, a panujące w nim warunki socjalno-bytowe umożliwiają rodzinie prawidłową egzystencję. Świadczą o tym ustalenia kuratora z których wynika, że „wewnątrz lokum jest dobrze urządzone, zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz posesji panuje ogólny ład i porządek”. W tej sytuacji zatem należy uznać, że domownicy mają zapewnione odpowiednie warunki mieszkaniowe, a więc pomoc skazanego w tym zakresie nie jest konieczna.

Konkubina skazanego K. G. (1) nie pracuje, posiada status osoby bezrobotnej bez prawa do zasiłku. Utrzymuje siebie i dzieci ze środków w postaci alimentów przyznanych na syna K. w kwocie 330 złotych miesięcznie, zasiłków rodzinnych na dwoje dzieci w kwocie 225 złotych miesięcznie a także zasiłków celowych pobieranych co miesiąc w wysokości około 500 złotych. Nie można zapomnieć o tym, że rodzina objęta się również wsparciem z programu „Rodzina 500 +”, pobierając z tego tytułu środki finansowe wynoszące łącznie na dwoje dzieci 1000 złotych miesięcznie. W lipcu 2016 roku konkubina otrzymała wyrównanie na łączną kwotę 3000 złotych.

Wskazać należy, że konkubina skazanego na otrzymanie rodziny posiada środki finansowe w wysokości 2 055 zł miesięcznie.

Zatem, nie ulega wątpliwości, że K. G. (1) w miarę możliwości radzi sobie w załatwianiu codziennych spraw, także tych związanych z opieką oraz wychowaniem dzieci. Również, środki finansowe jakie uzyskuje konkubina są na tyle wystarczające że umożliwiają jej zaspokajanie bieżących potrzeb materialno-bytowych. Istotnym w sprawie jest fakt, że na wolności pozostają inni członkowie rodziny, a mianowicie babcia skazanego, na której pomoc np. w opiece nad wnukiem, może w każdej chwili liczyć.

Podkreślić w tym miejscu trzeba, że konkubina skazanego w zależności od potrzeby może w każdej chwili zwrócić się ze stosownym wnioskiem do (...) o pomoc finansową, gdyby dotychczas otrzymywana okazała się niewystarczająca na zaspokajanie niezbędnych potrzeb życiowych.

W tych warunkach udzielenie skazanemu przerwy w odbywaniu kary celem zapewnienia wsparcia, także materialnego swoim bliskim, nie jest w chwili obecnej celowe, tym bardziej że pomagać rodzinie finansowo może on również w czasie odbywania kary, podejmując za zgodą Dyrektora odpłatne zatrudnienie. Wskazać jednak należy, że skazany w czasie pobytu w izolacji więziennej starał się o zatrudnienie a gdy je otrzymał już pierwszego dnia z niego zrezygnował powołując się na względy osobiste. To może świadczyć o tym, że skazany nie jest w pełni zainteresowany podjęciem pracy, a więc jego oświadczenia o zamiarze wsparcia finansowego rodziny nie brzmią do końca wiarygodnie.

Ustalono, że skazany pozostaje w związku z K. G. (1) od 2012 roku tj. po opuszczeniu zakładu karnego. Z wyroku w sprawie VIII K 986/13 wynika, że skazany w okresie od lipca do sierpnia 2013r. popełnił szereg przestępstw. Zakładając rodzinę skazany powinien podjąć pracę zarobkową i dbać o jej należyte zabezpieczenie finansowe. Skazany nie zmienił nagannej postawy i w dalszym ciągu popełniał kolejne przestępstwa.

Z kolei, nawiązując do sytuacji zdrowotnej skazanego to należy stwierdzić, że również jest ona stabilna i nie uzasadnia jego pobytu na wolności, celem dalszego leczenia.

Zgodnie z art.153§1kkw Sąd penitencjarny udziela przerwy w wykonaniu kary w wypadku określonym w art.150§1kkw. W świetle tego przepisu wykonanie kary pozbawienia wolności w wypadku choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie tej kary sąd odracza do czasu ustania przeszkody.

Jak wynika z załączonej do akt niniejszej sprawy opinii o stanie zdrowia skazanego z dnia 18.10.2016r. u D. K. rozpoznano N41.8: inne choroby zapalne gruczołu krokowego, zapalenie gruczołu krokowego w wywiadzie, zaburzenia nerwicowe oraz zaburzenia osobowości.

Skazany nie choruje przewlekłe. W czasie pobytu w izolacji więziennej rozpoznano u niego zaburzenia nerwicowe i zaburzenia osobowości. Był konsultowany przez lekarza specjalistę z zakresu psychiatrii.

Z uwagi na zgłaszane dolegliwości w postaci kłucia w klatce piersiowej, był diagnozowany pod kątem kardiologicznym. Odbył też konsultację kardiologiczną. W wyniku której wykonano mu badanie ECHO, seryjne EKG. Badania te nie wykazały patologii serca.

Nadto, skazany w związku z trudnościami w oddawaniu moczu, odbył konsultację urologiczną. Konsultujący lekarz - urolog rozpoznał u skazanego zapalenie prostaty (kod ICD 10-N41) i zalecił leczenie objawowe, tj. leki poprawiające odpływ moczu, antybiotyk. Nie jest prawdą, jakoby u skazanego stwierdzono powiększenia prostaty (opisane wymiary to 42x34x36) ani wystąpienia guza. Zatem, twierdzenia skazanego podniesione w piśmie z dnia 30.10.2016r. są nieprawdziwe.

Również, w dokumentacji medycznej brak jest jakichkolwiek informacji o rzekomych, nawracających objawach ze strony układu moczowego.

Uczestniczący w posiedzeniu lekarz więzienny stwierdził, że skazany odbył kontrolną konsultację w poradni urologicznej dnia 24.10.2016r. przeprowadzoną przez lekarza specjalistę urologa. Podczas tej wizyty rozpoznano ponownie infekcję dróg moczowych, nie stwierdzono cech choroby nowotworowej prostaty. Skazany może być leczony w warunkach więziennej służby zdrowia. Gdyby była potrzeba to skazany zostanie dowieziony na badania. Lekarz dodał, że w adnotacji z konsultacji specjalistycznej nie ma informacji, iż jest to guz prostaty. Lekarz konsultujący nie stwierdził guza prostaty. Jest to w zasadzie niemożliwe, bo taki guz występuje u mężczyzn po 50 roku życia.

Dodał, że skazany ma zapewnioną należyłą opiekę medyczną a pobyt w zakładzie karnym nie stanowi zagrożenia dla jego życia i nie stanowi poważnego niebezpieczeństwa dla jego zdrowia.

Z przedmiotowej opinii lekarskiej wynika, że stan zdrowia D. K. nie stanowi ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie wobec niego kary pozbawienia wolności, a także nie zagraża jego życiu i nie spowoduje dla jego zdrowia poważnego niebezpieczeństwa. W tej sytuacji więc stwierdzić należy, że w świetle ustaleń lekarza więziennego, brak jest podstaw do przyjęcia, że u skazanego rozpoznano takie schorzenie urologiczne, które wymaga podjęcia natychmiastowego leczenia w warunkach wolnościowych. Skazany może być w dalszym ciągu leczony w zakładzie karnym.

Nie można pominąć również tego, że skazany przebywa w jednostce penitencjarnej która w razie potrzeby zapewnia całodobową opieką medyczną oraz dostęp do specjalistycznych konsultacji, m.in. kardiologicznej, czy urologicznej jeśli są takie wskazania. Jednak, w sytuacji zagrożenia życia, bądź zdrowia skazany może w każdej chwili zostać skierowany do szpitala w warunkach powszechnej służby zdrowia.

Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Lublinie w postanowieniu z dnia 18.01.2006r. w sprawie II AKzw 871/05, ciężka choroba w rozumieniu art.150§1 i 2 k.k.w. przepisu to "taka ciężka choroba, która uniemożliwia wykonanie kary, to znaczy może zagrazić życiu skazanego lub spowodować dla jego zdrowia poważne niebezpieczeństwo w wypadku osadzenia go w zakładzie karnym".

Nie ulega wątpliwości, zdaniem Sądu, że w niniejszej sprawie taka sytuacja nie występuje, a więc pobyt skazanego na wolności celem podjęcia specjalistycznego leczenia, nie jest zasadny.

Zgodnie z art.115§1 a kkw skazanemu odbywającemu karę pozbawienia wolności nie przysługuje prawo wyboru lekarza i pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej, świadczeniodawcy udzielającego ambulatoryjnych świadczeń opieki zdrowotnej, lekarza dentystry oraz szpitala. Tylko w wypadku szczególnym, gdy służba ta nie jest w stanie zapewnić właściwej opieki medycznej – świadczenia zdrowotne mogą być wykonywane w innych zakładach opieki zdrowotnej.

Nadmienić trzeba, że w przypadku zaistnienia okoliczności uzasadniających udzielenie skazanemu przerwy ze względów zdrowotnych Sąd penitencjarny może w każdym czasie udzielić przerwy z urzędu po otrzymaniu stosownego świadectwa lekarskiego lub wniosku dyrektora zakładu karnego o udzielenie skazanemu przerwy w karze.

Przy rozpoznawaniu wniosku o udzielenie przerwy w wykonaniu kary Sąd penitencjarny powinien oczywiście zbadać czy skazany rokuje wykorzystanie przerwy zgodnie z jej deklarowanym celem.

Jak wynika z opinii Dyrektora ZK C. z dnia 11.10.2016r. skazany odbywa karę pozbawienia wolności za przestępstwa skierowane przeciwko mieniu, z art.278§1kk, których dopuszczał się w warunkach recydywy z art.64§1kk. Uprzednio odbył karę pozbawienia wolności za czyny podobne, z art.278§1kk, art.291§2kk w sprawie VIII K 986/13 PKT V SR P.Wydział Zamiejscowy w Z.. To oznacza, że skazany jest sprawcą powracającym na drogę przestępstwa. Zatem, w ocenie Sądu brak jest obecnie podstaw do przyjęcia, że skazany podczas pobytu poza jednostką penitencjarną zrezygnuje z naruszania zasad porządku prawnego.

Postawa skazanego w warunkach izolacji więziennej również nie uzasadnia uwzględnienia jego wniosku o udzielenie przerwy w karze. Skazany nie był nagradzany regulaminowo, na sporządzone 4 wnioski o wymierzenie kary, został raz ukarany karą łączną, za odmowę przyjmowania posiłków oraz odmowę wykonania badań lekarskich. Zachowanie to miało charakter demonstracyjny i instrumentalny, a skazany chciał w ten sposób okazać swoje niezadowolenie w związku z negatywnym rozpoznaniem wniosku o przerwę w karze.

W tych warunkach, zdaniem Sądu penitencjarnego, brak jest podstaw do przyjęcia, że skazany podczas pobytu na wolności będzie przestrzegał porządku prawnego a w szczególności nie dopuści się kolejnego przestępstwa, a udzieloną mu przerwę w karze wykorzysta zgodnie z przeznaczeniem zwłaszcza jeśli uwzględni się treść opinii psychologicznej z dnia 28.09.2016r. z której wynika, że skazany nie daje gwarancji prawidłowego funkcjonowania na wolności, w tym unikania zachowań agresywnych.

Mając więc na uwadze powyższe okoliczności należy stwierdzić, że nie została spełniona przesłanka wynikająca z treści art.153§2 kkw dotycząca ważnych względów rodzinnych oraz przesłanka określona w art.150§1 i 2 kkw, dotycząca ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie kary, uzasadniająca udzielenie skazanemu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności.

Dlatego też, należało postanowić jak wyżej.

Na podstawie art. 626§1 kpk w zw. z art. 624§1 kpk w zw. z art. 1§2kkw z uwagi na trudną sytuację materialną i brak dochodów skazanego zwolniono od zapłaty kosztów sądowych, którymi obciążono Skarb Państwa.